

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: nezletilá L. B.
narozena X
zastoupena zákonným zástupcem Mgr. M. B.
oba bytem X

proti

žalované: Krajská hygienická stanice Středočeského kraje
sídlem Ditrichova 17, Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Sdělení žalované, aby žalobkyně absolvovala karanténu, zaslané zákonnému zástupci žalobkyně e-mailem dne 8. 11. 2021, bylo nezákonným zásahem.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a shrnutí žaloby

1. Žalobkyně se jako žákyně třídy 3TA G. B. H. v N. (dále jen „škola“) zúčastnila dne 5. 11. 2021 výuky, v průběhu které přišla do kontaktu se spolužačkou, později pozitivně testovanou na onemocnění COVID-19.
2. Dne 8. 11. 2021 zaslal ředitel školy rodičům žáků třídy 3TA e-mail s přiloženým sdělením žalované, že ve třídě byla nařízena karanténa. Ředitel současně v e-mailu sdělil, že se karanténa netýká očkovaných a žáků, kteří onemocnění COVID-19 prodělali v uplynulých 6 měsících; pro ostatní platí k e-mailu přiložené pokyny žalované.
3. Přílohu tohoto e-mailu tvoří nedatované a nepojmenované či jinak identifikované sdělení žalované s její hlavičkou (dále jen „sdělení“) adresované rodičům žáků třídy, do které žalobkyně chodí. Dle tohoto sdělení bylo v rámci trasování prokázáno, že „Vaše dítě“ (tj. též žalobkyně) bylo dne 5. 11. 2021 přítomno ve škole, kde přišlo v rámci třídy do kontaktu s osobou pozitivně testovanou na onemocnění COVID-19. Vztahuje se na něj proto karanténa. Dále jsou ve sdělení popsána pravidla karantény. Dle pravidel platných od 25. 10. 2021 bude trvat 14 dnů od posledního kontaktu s pozitivně testovanou osobou, tj. do 19. 11. 2021, ledaže dítě absolvuje v době mezi pátým a sedmým dnem od posledního kontaktu PCR test. V tom případě po obdržení negativního výsledku a současně po uplynutí nejméně 7denní karantény může dítě vstoupit do školského zařízení a na veřejnost, nebude-li vykazovat žádné příznaky onemocnění. Karanténní opatření ani povinnost absolvovat PCR test se nevztahují na ty děti, které byly v minulosti pozitivně testovány na COVID-19 a ode dne testování neuplynulo více než 180 dnů nebo které byly kompletně očkované proti onemocnění COVID-19 a od aplikace poslední dávky uplynulo k datu posledního kontaktu s pozitivně testovanou osobou nejméně 14 dnů a které zároveň nevykazují příznaky onemocnění COVID-19. Ve sdělení je uvedeno, že po dobu nařízené karantény je třeba, aby se dítě zdrželo jakéhokoli kontaktu s cizími osobami a nenavštěvovalo školské zařízení. Sdělení dále obsahuje informaci, že rodičům přijde v blízké době SMS zpráva, přes kterou lze vygenerovat žádanka na PCR test. Dále jsou ve sdělení odkazy na informace ohledně ošetřovného a žádost, aby v případě pozitivního testu dítěte rodiče ihned informovali vedení školy. Konečně se sdělení zmiňuje o možnosti prodloužení karantény dítěte v případě výskytu nového pozitivního výsledku, o čemž budou rodiče opět informováni.
4. Žalobou podanou dne 23. 11. 2021 podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá určení toho, že zásah žalované v podobě výše uvedeného sdělení, dle kterého se na žalobkyni z důvodu kontaktu s osobou pozitivně testovanou na onemocnění COVID-19, ke kterému došlo dne 5. 11. 2021 ve škole, vztahuje karanténa a jsou jí ukládány další povinnosti a omezení, byl nezákonný.
5. Žalobkyně v první řadě namítá, že pokud žalovaná chtěla žalobkyni nařídit karanténu a uložit jí další omezení, musela o tom vydat rozhodnutí podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobkyně připomíná, že podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Žalobkyně

poukazuje i na čl. 2 odst. 2 LZPS, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Tyto mantinely podle žalobkyně žalovaná nerespektovala. Chtěla-li žalobkyni nařídit karanténu a uložit jí další povinnosti a omezení, musela o tom vydat rozhodnutí s náležitostmi dle § 68 a § 69 správního řádu a toto rozhodnutí muselo být doručeno žalobkyni v souladu se správním řádem. To ale žalovaná při nařízení karantény nerespektovala a postupovala tak nezákonným způsobem. Žalobkyně v souvislosti s ukládáním protiepidemických opatření v současné pandemii odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 8. 2021, č. j. 10 As 229/2021-32.

6. Žalobkyně v druhém žalobním bodu vyjadřuje nesouhlas s rozlišováním mezi očkovanými a neočkovanými osobami proti onemocnění COVID-19 při nařizování karantény. Poukazuje na to, že očkovaným žákům nebyla karanténa nařízena. Takový postup by byl přiměřený, jen pokud by očkovaná osoba nemohla onemocnění COVID-19 přenášet. To ale dle názorů, na které žalobkyně odkazuje, neplatí. Žalovaná bez ospravedlnitelného důvodu zasáhla do základních práv žalobkyně. Postup žalované je podle žalobkyně svévolný, nepřiměřený a nerespektuje princip rovnosti, ať už neakcesorické (čl. 1 LZPS), nebo akcesorické (čl. 3 odst. 1 LZPS).
7. Závěrem žalobkyně poukazuje na to, že zaslání sdělení prostřednictvím hromadného e-mailu v kombinaci s následnou absencí žalobkyně ve třídě vedlo k zpřístupnění citlivého osobního údaje o tom, zda je žalobkyně očkovaná, čímž žalovaná zasáhla do jejího práva na soukromí.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Rekapituluje, že dne 7. 11. 2021 dostala od vedení školy informaci o laboratorně potvrzené pozitivitě žákyně třídy Tercie A na onemocnění COVID-19 společně se seznamem žactva a vyučujících, kteří s ní byli dne 5. 11. 2021 v kontaktu, včetně žalobkyně. Žalovaná provedla epidemiologické šetření, které vedlo mj. k závěru, že žalobkyně přišla do rizikového kontaktu, a v souladu s metodickým pokynem hlavní hygieničky České republiky č. j. 37994/2021-1/OVZ (dále jen „metodický pokyn hlavní hygieničky“). Proto nařídila žalobkyni karanténu. O výskytu COVID-19 pozitivního případu informovala ve spolupráci s vedením školy zákonné zástupce všech žáků třídy Tercie A, které vzešly z epidemiologického šetření jako osoby s rizikovým kontaktem. Tuto informaci žalovaná sdělovala prostřednictvím ředitele školy, neboť v situaci exponenciálního nárůstu případů onemocnění jednala v zájmu ochrany zdraví ostatních žáků a zaměstnanců školy a tento způsob považovala za nejrychlejší a nejúčinnější. Při nařizování karanténních opatření žactvu a studentstvu žalovaná vždy spolupracuje se školským zařízením, které má kontakty na zákonné zástupce dětí. Žalovaná je díky tomu schopna v co nejkratší době nařídit karanténu většímu počtu osob a snížit riziko hromadného šíření onemocnění COVID-19.
9. Následně dne 15. 11. 2021 žalovaná vydala rozhodnutí č. j. KHSSC 59807/2021 (dále jen „rozhodnutí žalované“), kterým žalobkyni nařídila protiepidemické opatření spočívající v povinnosti podrobit se karanténě ve smyslu § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů

(dále „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a současně pátý až sedmý den od kontaktu s osobou pozitivně testovanou na COVID-19, tj. ode dne 10. 11. 2021 do 12. 11. 2021, absolvovat PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2. Vedle toho uložila žalobkyni další povinnosti směřující k zabránění šíření onemocnění, např. povinnost zdržovat se v místě pobytu nebo sledovat svůj zdravotní stav. Rozhodnutí žalované bylo žalobkyni doručeno poštou, převzetí potvrdil otec žalobkyně. Proti rozhodnutí nebylo podáno odvolání. Rovněž při odlišném posuzování neočkovaných a očkovaných žáků se žalovaná řídila metodickým pokynem hlavní hygieničky, který v čl. V stanoví výjimky z karantény pro osoby s ukončeným očkováním proti onemocnění COVID-19.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice uvedla, že metodický pokyn hlavní hygieničky nepovažuje za pramen práva, jímž lze odůvodnit postup žalované, která se nedrží v mezích obecně závazných právních předpisů. Nesouhlasí ani s tím, že žalovaná mohla doručovat prostřednictvím ředitele školy v rozporu s ustanoveními správního řádu. K tomu, že nevyužila možnosti odvolání proti písemnému vyhotovení rozhodnutí, žalobkyně uvádí, že rozhodnutí považuje za nicotné pro faktickou neuskutečnitelnost (§ 77 odst. 1 věta druhá správního řádu) a jako takové není předmětem řízení před soudem. Nadto jej žalovaná vydala a žalobkyni oznámila až poté, co žalobkyni nařízená karanténa skončila, a zřejmě na popud otce žalobkyně, který den před vydáním rozhodnutí žalovanou vyzval k tomu, aby postupovala v souladu s právními předpisy. Žalobkyně dále zdůraznila, že žalovaná nijak ve vyjádření nepopřela, že i očkovaný člověk může onemocnění COVID-19 přenášet.

Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustná, neboť dle § 85 s. ř. s. není v případě navrhované deklarace nezákonnosti zásahu zapotřebí vyčerpat právní prostředky nápravy ve smyslu tohoto ustanovení.
12. Žaloba je důvodná.
13. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal žalobkyní navržené důkazy (informace CDC a potvrzení o očkování spolužačky žalobkyně) za nadbytečné, neboť otázka, zda mohou také očkovaní přenášet COVID-19, nebyla pro věc klíčová a nebyla ani mezi stranami sporná. Za této situace obě strany souhlasily s rozhodnutím soudu bez jednání.
14. Žalobkyně petit formulovala jako deklaratorní a v době projednání žaloby pominuly účinky sdělení žalované, které žalobkyně označila jako nezákonný zásah, proti němuž brojí, neboť karanténa žalobkyně byla ke dni 10. 11. 2021 ukončena. Proto soud rozhodoval o žalobním návrhu na určení toho, že zásah byl nezákonný, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
15. Při posuzování důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu soud vycházel z rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, z něhož vyplývá, že ochrana „podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech

(2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), přičemž zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování zásahu (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ S účinností novely s. ř. s. č. 303/2011 Sb. a zavedením možnosti správních soudů rozhodovat také o již skončeném zásahu tzv. akademickým výrokem se šestá podmínka stala obsoletní.

16. Karanténou se dle § 2 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví rozumí oddělení zdravé fyzické osoby, která byla během inkubační doby ve styku s infekčním onemocněním nebo pobývala v ohnisku nákazy, od ostatních fyzických osob a lékařské vyšetřování takové fyzické osoby s cílem zabránit přenosu infekčního onemocnění v období, kdy by se toto onemocnění mohlo šířit. Ohniskem nákazy se dle § 65 věty druhé zákona o ochraně veřejného zdraví rozumí místo, ve kterém se šíří nákaza a jeho součástí je nebo byl zdroj nákazy, fyzické osoby podezřelé z nákazy a složky jejich prostředí. O druhu a způsobu provedení protiepidemických opatření v ohnisku nákazy rozhodne dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví orgán ochrany veřejného zdraví, odvolání nemá odkladný účinek. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak může fyzické osobě nařídít druh a způsob provedení protiepidemických opatření v ohnisku nákazy také poskytovatel zdravotních služeb v případě, že zjistí výskyt infekčního onemocnění nebo podezření na ně.
17. Nařízení karantény podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví, je z materiálního hlediska zásahem do ústavně zaručeného práva na svobodu pohybu (čl. 14 odst. 1 LZPS). Takový zásah musí obstát z hlediska testu proporcionality a forma tohoto zásahu musí odpovídat zákonem stanoveným požadavkům. K této otázce se v nedávné době jasně vyjádřil NSS ve výše odkazovaném rozsudku č. j. 10 As 229/2021-31, publ. pod č. 4246/2021 Sb. NSS, tak, že orgány veřejného zdraví – tedy i žalovaná – musí o nařízení karantény vydat rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu, jak jim ukládá § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
18. Žalovaná však v nyní posuzované věci nařídila žalobkyni karanténu jen formou výše uvedeného jinak neoznačeného, nijak konkrétně neadresovaného sdělení zaslaného e-mailem (a to ještě osobou odlišnou od žalované), které nemůže být pro absolutní nedostatek formy považováno za rozhodnutí dle § 68 a § 69 správního řádu, potažmo dle § 65 s. ř. s. Žalovaná tak uvedeným postupem omezila osobní svobodu žalobkyně nezákonným způsobem, čímž se vůči ní dopustila nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. citovaný rozsudek NSS č. j. 10 As 229/2021-31, odst. 22, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2022, č. j. 43 A 74/2021-32, odst. 29).
19. Tento absolutní nedostatek formy nelze zhojit o týden později vydaným rozhodnutím. Soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná vydala předmětné rozhodnutí až *ex post* po skončení zásahu dne 10. 11. 2021, kdy byla žalobkyni karanténa ukončena.

20. Žalovaná v rámci vyjádření k žalobě poukázala na kritickou situaci, kdy dochází k rychlému šíření nákazy infekčního onemocnění COVID-19. K tomu žalovaná dále zmínila, že zvolený postup se jevil jako nejrychlejší a nejefektivnější, přičemž pro nařizování každé karantény jednotlivě formou vydávání písemných rozhodnutí nemá prostor. K tomu soud i v této věci uvádí, že si je vážnosti situace vědom. Je již notorietou, že personál žalobkyně se ocitá v nezáviděníhodné pozici, kdy musí při trasování kontaktovat velké množství osob v krátkém čase. Jakkoliv je soud přesvědčen o dobrém úmyslu jednotlivých pracovníků žalované, nemůže z tohoto důvodu aprobovat nezákonné jednání orgánu veřejné moci. Tím méně pak za situace, kdy je obtížná proveditelnost zákonem nastavené procedury známa již delší dobu, aniž na to odpovídajícím způsobem reaguje moc zákonodárná (vhodnou legislativní změnou) či moc výkonná (např. nastavením procesů a prostředků k umožnění poloautomatizovaného dávkového vydávání rozhodnutí nebo personálním a materiálním posílením žalované) – obdobně srov. též citovaný rozsudek NSS č. j. 10 As 229/2021-31, odst. 27.
21. Protože soud shledal žalobu důvodnou již na základě prvního žalobního bodu, neshledal důvod se podrobně věnovat námitce neopodstatněného rozdílu při nařizování karantény mezi očkovanými a neočkovanými osobami (opodstatněnost či neopodstatněnost této námitky by již na výroku nic nezměnila). Lze však poukázat na to, že žalobkyně netvrdí, že nařízení její karantény nesledovalo legitimní důvod v podobě zabránění šíření nemoci, ale její argumentace zjevně cílí na to, že pokud byla karanténa nařízena jí, nebyl zde rozumný důvod, aby nebyla nařízena též očkovaným spolužákům, protože i ti mohou onemocnění COVID-19 šířit. Zde je však nutno zdůraznit, že žalobou na ochranu před nezákonným zásahem se žalobce dle § 82 s. ř. s. může domáhat ochrany pouze svých veřejných subjektivních práv, do kterých bylo přímo zasaženo. V tomto typu řízení je tak podstatné pouze to, zda zde byly zákonné důvody pro nařízení její karantény, nikoliv zda zde byly či nebyly důvody pro nařízení karantény také jejím očkovaným spolužákům, neboť rozhodování o jejich karanténě nijak přímo nezasahuje do práv žalobkyně. Nenařízení karantény spolužákům žalobkyně nemůže být přímým zásahem do jejích práv ve smyslu § 82 s. ř. s. Nad rámec tohoto odůvodnění lze také poukázat na rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022-53, v němž se NSS zabýval v principu srovnatelnou námitkou diskriminace neočkovaných osob, byť v kontextu nemožnosti prokázat svoji bezinfekčnost PCR testem. NSS v dané věci akceptoval argumentaci Ministerstva zdravotnictví, že se neočkované osoby bez prodělaného onemocnění nenacházejí ve srovnatelném postavení jako očkované osoby a osoby s prodělaným onemocněním, neboť pravděpodobnost, že se v případě výskytu pozitivní osoby tyto osoby nakazí je podstatně nižší než u neočkované osoby a stejně tak tyto osoby šíří nákazu méně než neočkované osoby. Protože neočkované osoby nejsou s osobami s prodělaným onemocněním či očkovaním ve srovnatelném postavení – třebaže není sporu o tom, že všechny tři tyto skupiny mohou nákazu šířit – nemůže jít o diskriminaci (viz odst. 69–78 odkazovaného rozsudku).
22. Pokud jde o způsob doručení sdělení žalované, které v součinnosti s žalovanou rozeslal ředitel školy, soud jej v principu nemůže aprobovat. Zdejší soud se ztotožňuje s Krajským soudem v Českých Budějovicích v tom, že „nelze zmiňovanou oznamovací povinnost žalované přenášet na vedoucí pracovníky školských zařízení a spoléhat, že rozhodnutí bude tímto způsobem distribuováno a dostane se tak do sféry dotčených subjektů. Takový způsob

oznamování rozhodnutí o nařízení karantény zapříčiňuje značnou nejistotu, neboť seznámení dotčených subjektů s tím, že jim byla nařízena karanténa a musí tedy dodržovat povinnosti s ní spojené, závisí pouze na vůli a možnostech vedení školského zařízení.“ (rozsudek ze dne 3. 11. 2021, č. j. 63 A 14/2021-48, odst. 36). V tomto případě však není sporu o tom, že se předmětný e-mail dostal včas do rukou zákonného zástupce žalobkyně a že žalobkyně věděla o stanovených povinnostech. Soud současně neshledává, že by tímto způsobem oznámení žalovaná komukoli nezákonně zpřístupnila informaci o tom, zda je žalobkyně očkovaná či zda onemocnění prodělala. V předmětném sdělení není žalobkyně nijak jmenována či označena a už vůbec z něj neplyne, zda je či není očkovaná či zda prodělala COVID-19. Samotný e-mail jednak přímo nerozeslala žalovaná, jednak ani z něj nevyplývá, kdo je z třídy očkovaný, kdo COVID-19 prodělal a kdo ne (a navíc byl adresován rodičům ve skryté kopii). Naopak z textu e-mailu je zřejmé, že byl rozeslán všem rodičům žáků dané třídy, bez ohledu na to, zda jejich dítě bylo očkováno či zda COVID-19 prodělalo. Absence žalobkyně v další výuce je nepochybně silnou indicií v tomto ohledu (byť samozřejmě mohla chybět ze zcela jiných důvodů). To je ale nedílným následkem nařízené karantény, který by nastal bez ohledu na způsob oznámení, nikoliv následkem nezákonného jednání přičitatelného žalované.

Závěr a náklady řízení

23. Jelikož soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, rozhodl, že sdělení žalované, aby žalobkyně absolvovala karanténu, zaslané zákonnému zástupci žalobkyně e-mailem dne 8. 11. 2021, bylo nezákonným zásahem.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které by opodstatňovaly výjimku z tohoto pravidla. Žalobkyni proto soud výrokem II. přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku, kterou je žalovaná povinna uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žádné jiné důvodně vynaložené náklady žalobkyně z obsahu spisu nevyplývají, což žalobkyně potvrdila v části V. své repliky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu